

ὄφθαλμοῦ, δύναται νὰ ἀνεύρη πηγὴν τῆς νόσου τῆς τὸν πα-
ράσιτον στρατιωτικὸν ὄργανισμὸν. Ἡ στατιστικὴ θ' ἀπο-
δείξῃ ὅτι ὁ στρατὸς ἔφαγε τὴν Ἑλλάδα ὑπὲρ τὸ ἥμισυ δις-
εκατομμύριον καὶ ὅτι τὸ διςεκατομμύριον αὐτὸ ἤρκει νὰ
ἐπιστρώσῃ αὐτὴν δι' ὀδῶν καὶ σιδηροδρόμων, τοῦθ' ὅπερ θὰ
ἐδιπλασίαζεν ὡς τώρα τὸν πληθυσμὸν, τὰς προσόδους καὶ
τὸν νοῦν τῆς. Τώρα ἔμεινεν ἔρημος, πτωχὴ καὶ βλάξ. Ὁὰ
εἶχομεν τὰ Ἰωάννινα πρὸ πολλοῦ χωρὶς νὰ τὰ ἔχωμεν.

Ὅλα αὐτὰ διακρυσταλλοῦνται εἰς τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς :
Μᾶς ἐκόστισεν ὁ στρατὸς . . . **1,000,000,000**
Μᾶς ἔδωκεν ἀντάλλαγμα . . . **0 000 000 000**

Ἐπὶ τέλους καθ' ἣν ἡμέραν ὠφείλομεν νὰ ἐφραμόσωμεν
νόμον τὸ ὀλιγώτερον πρὸ πεντηκονταετίας τεθέντα εἰς ἐνέρ-
γειαν, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ νόμος αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ παρα-
γάγῃ αἰματόδροκτον ἀνθρωπίνην, τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ εὐφρε-
στατοὶ Ἕλληνες **ἐνομοθετήσαμεν** νόμον περὶ γενικῆς
στρατολογίας, νόμον ἐρμαφρόδιτον, κατεργαζόμενον τὴν
Ἑλλάδα καὶ στρατὸν καὶ στρατιωτικὸν ἔθνος. Ἡ αὐτὴ
πολυτέλεια περὶ τὴν δαπάνην, ἡ αὐτὴ μαρτία τῶν κανονι-
σμῶν, ἡ αὐτὴ ἐξάντλησις τῆς τριετοῦς θητείας. Εἴμεθα
πρῶτον διὰ τῶν στρατιωτικῶν μας θεσμῶν **Τουρκία**, ἐγε-
νόμεθα τώρα **γερμανικὴ αὐτοκρατορία**. Εἶδεχθεὶς
τότε, γελοῖοι νῦν.

Ἐστῶ. Φαίνεται ὅτι ἀνατέλλει καιρὸς ἔργων, ὅχι νομο-
θετημάτων.

Αὐτὸν τὸν ἀτελέστατον νόμον πρόκειται νὰ τὸν ἐφαρμό-
σουν οἱ κυβερνῶντες παίζοντες ἢ σπουδάζοντες ; Πρόκει-
ται νὰ τὸν ἐκτελέσῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν τυ-
ραννῶν ἢ ἐκπαιδεῦν;

Ἡ κυβέρνησις θ' ἀποδειχθῇ σπουδάζουσα εἰς τοὺς κα-
ταστατικούς, καταλόγους, οὓς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερι-
κῶν ἐδημοσίευσεν, ἰδόμεν καταδεικνυμένους ἀκριβεῖς, ἀλη-
θεῖς. Ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι δέκα ἡλικίαι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους,
ἐπὶ τοῦ 20 ἕως τοῦ 30, παρέχουσιν ἑκατοντακισχιλίους τὸ
ὀλιγώτερον στρατιώταις.

[Καὶ ἰδοὺ ἀνοίγει ἐργασία διὰ τὸν Βασιλέα, ἄφου δὲν πρέ-
πει ν' ἀνοίξῃ ἐργασία διὰ τὸν λαόν. Ἐὰν ἡ ἀντιπολίτευσις
δὲν ἀποδείξῃ ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐπρόδωκε τοῦ τόπου συμφέ-
ροντα, ἡ κυβέρνησις αὕτη πρέπει νὰ μείνῃ ἔστω καὶ μὲ δι-
άλυσιν τῆς βουλῆς, διότι ἡ ἰδία ἀντιπολίτευσις δὲν δύνα-
ται νὰ φρονῇ ὅτι θὰ ἐργασθῇ ἐπιδεξιώτερον τῶν νῦν κυβερ-
νῶντων. Καὶ ἂς μὴ μᾶς λέγωσιν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἔ-
χει ἱκανοὺς ἀνδρας, διότι καὶ τὸ προκάτοχον εἶχε τοὺς κ.κ.
Μπούμπουλην καὶ Αὐγερινόν· ὁ δὲ κ. Δεληγιάνης διὰ τὰ
ἑωτερικά εἶναι ὅ,τι ὁ κ. Βούλγαρης διὰ τὰ ναυτικά.]

Μὴ ἐπερχομένης ὑπουργικῆς μεταβολῆς, οἱ ἀριθμοὶ τοῦ ὑ-
πουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν δεόν νὰ γίνουσι πράγματα, ἀ-
κόμη καὶ ἂν πρέπει νὰ ἐργασθῇ ἡ χωροφυλακὴ κατὰ τῶν
δυστροπούντων.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἔχει ἴσῃν πρὸς τὴν
τῆς ὅλης κυβερνήσεως εὐθύνην.

Εἰς τὸν στρατὸν πρέπει νὰ ἐπικρατῇ πνεῦμα παιδρό-
τητος.

Νὰ πηγαίνῃς νὰ ἀποθάνῃς ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας καὶ νὰ πη-
γαίνῃς βαρυνκαρδῶν διὰ πταίσμα ἄλλων, αὐτὸ δὲν εἶνε τί-
μιον.

Ἐντεῦθεν αἱ ὕβρεις, τὰ κτυπήματα, οἱ ἀπόπατοι, οἱ
περιορισμοί, αἱ ἄγριαι φωναί, τὰ ἀκατάπαυστα γυμνάσια,

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 15

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

W.—ΣΙΜΩΝ ΤΡΙΒΟΥΛΛΙΑΚ.

(Συνέχεια ὅδε προηγ. φύλλον)

— Ὅχι δὲν μὲ ἐπλήρωσεν ἀκόμη—διέκοψεν ὁ Τριβουλ-
λιάκ—ἀλλ' ὑπεσχέθη μόνον νὰ μοι πληρώσῃ.

— Ἐστῶ. Βίστε λοιπὸν βέβαιος ὅτι εἶναι αὐτός ;

— Ὁ Τριβουλλιάκ δὲν ἀπατάται Κύριε. Μοὶ ὑπεσχέθη
τὴν ἐπιούσαν τοῦ ἐγκλήματος νὰ μοι μετρήσῃ δέκα χιλιά-
δας φράγκων. Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν ὁ κ. Δεσπορέλ εἶχε γεί-
νει ἄφαντος ἀπὸ τῆς κατοικίας του καὶ κανεὶς δὲν εἴδε-
ρε νὰ μου εἴπῃ ποῦ εὐρίσκεται. Ἐκτοτε τὸν ἐζήτησαν εἰς
ὅλας τὰς γωνίας τοῦ Λονδίνου. Ἀπελπισθεὶς νὰ τὸν εὕρω
ἐκεῖ καὶ ὑποπτευόμενος ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν πε-

βιδάσθην ἐνός στήμμερ καὶ ἔφθασα εἰς τὸ Χάβρ. Ὁ Δεσπο-
ρέλ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὠνομάζετο πλέον Δε-
σπορέλ. Τὸν ἐζήτησα εἰς τοὺς Παρισίους δὲν ἦτο οὐτ' ἐκεῖ,
ὅταν αἶφνης ἔμαθον ὅτι τελοῦνται μετ' ὀλίγων αἱ γάμοι
ἐνός Κόμητος τοῦ Σαίν-Μὼρ, ὅστις ἀφίχθη πρὸ ὀλίγων ἡ-
μερῶν ἐκ Λονδίνου καὶ ὅστις ἐκληρονόμηκε τὴν περιουσίαν
τοῦ θεοῦ του, μικρὰ πράγματα, δύο, ἢ τρία ἑκατομμύρια.
Χωρὶς νὰ σκεφθῶ πολὺ—Εὐρῆκα τὸν κ. Δεσπορέλ!—εἶπα
κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἔσπευσα νὰ ζητήσω τὴν ἐξόφλησιν τοῦ
λογαριασμοῦ μας. Ὁ κ. Ἀμεδαῖος δὲν θέλει νὰ με ἀναγνω-
ρίσῃ προεσποιοῦμενος ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν ἄλλην σχέσιν
μὲ τὸν κ. Δεσπορέλ ἐκτὸς ἔως τῆς ομοιότητος τῆς μορφῆς του.
Ἐγὼ ὅμως σὰς λέγω καὶ εἰμπορῶ νὰ βάλω τὸ κεφάλι μου
εἰς τὴν λαίμητμόν ὅτι ὁ κ. Ἀμεδαῖος Κόμης τοῦ Σαίν-
Μὼρ καὶ ὁ κ. Δεσπορέλ, εἶναι ἓνας ἄνθρωπος μὲ δύο ὀνόματα!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡμαῖς τις ἔστη πρὸ τοῦ Γραφείου καὶ
κατήλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ Ἐδουάρδος Δωρναί.

Ὁ Τρενώ, μόλις εἰσῆλθεν ὁ Ἐδουάρδος, ἔστρεψεν ὅλην τὴν
προσοχὴν του πρὸς τὸν Τριβουλλιάκ, ὅστις ἀνετινάχθη ἐκ
τῆς θέσεώς του ἅμα εἶδε τὸν Ἐδουάρδον.

— Αὐτὸς εἶναι ! Αὐτὸς ! ἀνεφώνησεν, ὁ ἄνθρωπος τὸν ἐ-
ποῖον ἀπεπειράθην νὰ δολοφονήσω !

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐδουάρδος τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ὤρμησεν ἐ-
ναντίον του.

ἢ ἄνευ λόγου διανυκτέρευσις, ὃ μετ' ἀσφυξίας στρατω-
σμός, αὐτὰ πρέπει νὰ λείψουν.

Τί εἶνε ὁ λοχίας, ὁ λοχαγός, ὁ ταγματάρχης; Διδάσκα-
λοι πληρωνόμενοι διὰ νὰ ἐκπαιδεύσουν στρατιώτας. Καί τι
εἶνε οἱ στρατιῶται; Οἰκότροφοι ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν δι-
δάκτρων πληρόντες τοὺς διδασκάλους τῶν.

Καὶ αὐτοὶ δὲ καὶ ἐκεῖνοι ὑπὸ ἡθικὴν ἐποψίν εἶναι ἀδελ-
φοί, εἶναι συμπολίται, εἶναι **κατ' οὐσίαν ἕσοι**.

Ὅλον λοιπὸν τὸ τυραννικὸν παράστημα, λείψανον ἀ-
χρείων χρόνων, πρέπει νὰ λείψῃ.

Ἐνθυμηθῆτε ποῖα διαφορὰ ὑποχρεώσεων μεταξὺ ἀξιωμα-
τικῶν καὶ στρατιωτῶν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔχουν ὅλα το
θέλητρα. Οἱ στρατιῶται ὅλα τὰ βάρη. Αὐτοὶ λοιπὸν εἶ-
ναι μεγαλειότεροι ἐκείνων.

Ἡ τιμὴ τοῦ στρατιώτου εἶναι τιμὴ τῶν ἀξιωματικῶν.

Καταστρέψατε τὴν τυραννίαν ἐν τῷ στρατῷ· ἄλλως δὲν
θὰ ἔχετε ποτε στρατόν.

Καλιδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εἰς προὔπαντησιν τῶν Βασιλοπαίδων ἐστάλη ὁ ὑπουργό-
παις τῶν ὑπουργῶν κ. Βούλγαρης.

Ἐπεθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν ἂν συνέπαιξαν βώλους, ἀε-
τὸν ἢ κούκλαις. Ὁ κ. ὑπουργὸς πιστεύομεν νὰ διεκρίθῃ εἰς
τὸ τελευταῖον παιγνίδι καὶ νὰ ἔλαβε καὶ κἀνὲν **μπράβο** ἀπὸ
τὸν εὐφυῆ Γεώργιον.

Μᾶς ἤρесе πολὺ ἡ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων μετάφρασις τη-
λεγραφήματος τοῦ Χαβᾶ, καθ' ὃ καὶ **σκευασθεῖσαι** ὁδη-

γίαι πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ συνηνωμένου στόλου κτλ. »

Αὐτὴ ἡ ἀσκευασία τῶν ὁδηγίων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ
τεριέχῃ ἐκρηκτικὰ ὕλας, τὸ ὅποῖον προὔποτιθησιν τὴν ἐκ-
δοσιν νέου Ναυαρίνου.

Διὰ τὰ λαγώψυχα ζῶα τὰ ὁποῖα φεύγουν εἰς Βυρώπην
τὸν νόμον τῆς πατρίδος τῶν ἐκλείσθῃ εὐτυχῶς καὶ ἡ θύρα
τοῦ ἱερατικοῦ σταδίου. Ἡ Σὺ ὁδὸς δὲν χειροτονεῖ τοὺς μὴ
ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἐτη γεγονότας.

Κίνεν ἄλλο καταφύγιον δὲν τοῖς μένει εἰμὴ κανδυλανά-
ται εἰς τὰς συ-αγωγὰς τῶν Ἑβραίων καὶ τρελλοὶ εἰς τὸ
πρενοκομεῖον Κερκύρας.

Ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν μουσικοὺς αὐλίζονται νῦν ἐν Ἀθήναις
καὶ ὅμως μία κηδεία ἀρκεῖ νὰ τύχῃ τὴν ἡμέραν τῆς μου-
σικῆς τῶν πλατειῶν καὶ αἱ πλατεῖαι μένουν ἔρημοι τῆς
σακτικῆς αὐτῆς διαχύσεως.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς κ. Βέλκερ πολὺ φοβούμεθα μήπως δὲν
ἐπιθεωρῇ τίποτε.

Τὰ δημοτικά μας αἰωροῦνται μεταξὺ μωρῶν καὶ παιδιῶν.

Ὁ δήμαρχος κ. Χωματιανὸς ἀναγγέλλει ὅτι φεύγων
ἔφησε δημαρχεύοντα τὸν πρῶτον πάρεδρον, ἀλλὰ διὰ νὰ
μὴν κλαύσῃ καὶ ὁ δεύτερος ἄφησε κ' ἐκεῖνου μερικὰ καθή-
κοντα.

Δηλαδὴ ὅταν τινάζῃ ὁ πρῶτος τὸ χῶμα μετ' ὁ φυάρι-
κατὰ τῶν Ἀθηναίων, νὰ ρίχνῃ καὶ ὁ δεύτερος χάριν δια-
σκεδάσεως μερικαῖς φούχταις.

Εἰς τὴν δευτέραν παράστασιν τοῦ Ἀνακρέοντος τοῦ κ.
Κορομηλᾶ εἰς τὸν Ἀ' Ὀρφέα» ἔγινε μικρὰ πολιτικὴ διαδή-
λωσις. Τὰ πολιτικὰ ἰδεώδη τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερί-

— Ἴδου ὁ δολοφόνος μου! ἐφώναζε. Συλλάβετέ τον!

Ὁ Τρενὼ ἐκάλεσεν ἓνα τῶν κλητῆρων εἰς ὃν παρέδωκε
τὸν Σίμωνα Τριβουλλιάκ, τὸν ὁποῖον ὠδήγησεν εἰς τὸ πα-
ρακείμενον δωμάτιον.

— Κύριε Δωρναί — εἶπε πρὸς τὸν Ἐδουάρδον — διὰ τὸν
ἄνθρωπον αὐτὸν σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγώ! Δύνασθε νὰ μένετε ἡ-
συχος. Ὅ,τι ζητῶ παρ' ὑμῶν εἶναι νὰ μὴ εἴπητε εἰς οὐ-
δένα τι.

— Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν ἱκανότητά σας, ἀπεκρίθη ὁ
Ἐδουάρδος καὶ χαιρετίσας ἐξῆλθεν.

Ὁ Τρενὼ μείνας μόνος ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

— Τί συμφέρον ἡδύνατο νὰ ἔχῃ — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν —
ὁ Δεσορέλ ἐξαφανίζων τὸν Ἐδουάρδον; Τί ἄλλο... ἔάν
ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος Σαῖν-Μὼρ ἀπέθανε καὶ οὗτος ἐσκέ-
φθη νὰ ὑποκλέψῃ τὴν ἀτομικότητά ἐκεῖνου καὶ τὸ ὄνομα
διὰ νὰ λαβῇ τὴν κληρονομίαν... Ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ ἐ-
κείνος ἦτο ὁ κληρονόμος, ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἡδύνατο νὰ ζη-
τήσῃ τίποτε. — Ἀλλ' ὁ Ἐδουάρδος, ὅστις ἔχανε δύο ἐκα-
τομμύρια εἶχεν ἄμεσον συμφέρον νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν δόλον
ἐάν ὑπῆρξεν. Ἄρα ὁ Ἐδουάρδος ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ.

Μετά μικρὰν σιωπὴν ὁ Τρενὼ ἐξηκολούθησε·

— Καὶ ὅμως εἶναι δυνατόν νὰ συνέβησαν καὶ ἄλλως τὰ
πάγματα. Τὸ γεγονός τῆς ἀποπείρας εἶναι βεβαιωμένον.
Ὁ Κόμης ἴσως ἔχει ὁμοιότητά τινα μετ' ὁ Δεσορέλ καὶ ὁ

Ἐδουάρδος ὡς ἐκ τούτου ἠπατήθη. Ὁ Ἀμεδαῖος πρὸ ὀκτώ
μηνῶν ἀκόμη εἶχε πέμψει ἐκ Βομβάης τὴν φωτογραφίαν του
εἰς τὸν Κόμητα ἐντὸς ἰδιογράφου ἐπιστολῆς του. Ὅστις εἶδε
τὴν φωτογραφίαν δὲν δύναται ἢ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ πα-
ρουσιασθεὶς κληρονόμος εἶναι τὸ πρωτότυπὸν τῆς. Ἡ τέλος
ὁ Ἐδουάρδος Δωρναί πιθανὸν ἐνδομύχως νὰ μὴ ἀμφισβᾶλλῃ
περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ Κόμητος, ἐλπίζων ὅμως ὅτι δύ-
ναται νὰ προσβάλῃ τὴν ταυτότητά του καὶ νὰ τῷ ἀρπάσῃ
τὴν κληρονομίαν, νὰ ἐπλάσῃ ὄλον αὐτὸν τὸν μῦθον, νὰ ἐ-
μίσθωσιν τὸν Τριβουλλιάκ διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας
τῆς δικαιοσύνης ὡς ὁ δολοφόνος του καὶ νὰ καταδείξῃ ὡς
συνενοχοῦς του τὸν Κόμητα καὶ τὸν Ῥιγώ! Ἀλλὰ τίς εἶ-
ναι αὐτὸς ὁ Ῥιγώ; Μήπως ὁ Μαρκήσιος Μωρυγιν; Αὐ-
τὸ θὰ τὸ ἀνακαλύψωμεν. Ἐάν τώρα ὁ Ἀμεδαῖος ἀποδει-
χθῇ συνένοχος τοῦ Τριβουλλιάκ δηλαδὴ Δεσορέλ, τότε δὲν
εἶναι πλέον ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος...

Ὁ Τρενὼ ἦτο ἀληθῶς στενοχωρημένος καὶ ὅμως ἀφίετο
μετ' εὐχαριστήσεως εἰς τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς διὰ τῶν
ὁποίων ἤθελε νὰ φθάσῃ εἰς συμπέρασμα. Δυστυχῶς ὅμως
ἐκάστη ὑπόθεσις εἶχε τὸ συμπέρασμά της καὶ ἐκάστη τὰς
πιθανότητάς της. Δύο δὲ ἀλήθειαι ἀντιμαχόμεναι καὶ κα-
θαρῶς ἀντιφατικαὶ δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσι. Ποῦ ἦτο
ἡ ἀλήθεια καὶ ποῦ ἡ πλάνη; Ἴδου τὸ ζήτημα.

δος, οί ἐκδικηταὶ τῆς προδοθείσης πατρίδος καὶ τοῦ διασπαθισθέντος δημοσίου πλούτου, κ. κ. Κουμουνοῦρος καὶ Δεληγιάννης, παρέστησαν μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως.

Τὴν περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος κρίσιν τοῦ κ. Δεληγιάνη τὴν ἀνέγνωμεν εἰς τὴν *Πρωτὰν*. Τὸ δράμα τοῦ κ. Κορομηλᾶ κηρύσσεται ὑπουργικώτατον καὶ ἐπομένως ὅτι θέλει καταλάβει θέσιν μετὰ τῶν ὀλίγων πρωτοτύπων ἔργων.

Τώρα ἀναμένομεν τί θὰ γράψῃ ὁ κριτικὸς τοῦ Ἑθνικοῦ Πνεύματος κ. Κουμουνοῦρος.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Πολλοὶ ἐπιστρατῖται εἶναι ἄνθρωποι τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου. Ἐννοοῦν νὰ ἐξαντλήσουν τὴν προθεσμίαν τῶν 50 ἡμερῶν, ἕως τότε δὲ παίζουν μὲ τὴν χωροφυλακὴν τὸ κρυφτό. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τέλους ἀνακαλύπτεται ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος, ὅστις τὸν συναντᾷ.

Ὁ ἐπιστρατῖτης φαίνεται ἄνθρωπος ὅστις διόλου δὲν δυσχερεσιῖται ἐκ τῆς συναντήσεως.

— Νὰ πιάσουμε, τοῦ λέγει, ἐν' ἀμᾶξι, σὲ παρακαλῶ.

— ὦ! μάλιστα, μάλιστα.

Καὶ ἡ ἁμαξὰ παρουσιάζεται.

— Ὅριστε, λέγει ὁ νέος πρὸς τὸν χωροφύλακα, κάμνων εἰς αὐτὸν τὰς τιμὰς τῆς εἰσόδου.

— Ὅχι δὲ ὀρίστε.

— Ὅχι, ὄχι, πῶς γίνεται.

Καὶ ὁ χωροφύλαξ εἰσέρχεται πρῶτος, ἐνῶ τὸ θυμὰ του βάζει ὑπὸ ἄτμον τὰ πόδια του καὶ ἀκόμα φεύγει.

Ἐν τῷ στρατῶνι ἀξιωματικὸς ἔκαμνε θεωρίαν.

Μεταξὺ ἄλλων ἡρώτα ἐπιστρατῖαν φοιτητὴν πόσα καὶ ποῖα εἶναι τὰ σκεῦη τοῦ στρατιώτου, ἐννοῶν παραβάναι, καρακαζάναι, τενεκέδες καὶ ἄλλα.

Ὁ φοιτητὴς κάμνων ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἀπαντᾶ μετὰ βλακώδους μεγαλοφυΐας :

— Σκεῦη τοῦ στρατιώτου εἶναι ὁ λοχίας, ὁ ἀνθυπολοχαγός, ὁ ὑπολοχαγός καὶ ὁ λοχαγός.

Εἰς τὸν Ἀνακρέοντα ἀδμονῶν διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐνάρξεως ἡρώτα εἰς πῶς δὲν ἀρχίζουν.

Ὁ φίλος Π. τοῦ ἀπαντᾷ : Δὲν ἐγδύθησαν ἀκόμα οἱ ἡθοποιοί.

Ὁ κ. Κορομηλᾶς ἐὰν ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ ἑλληνικὸν μίμον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὥρειλε πρὸ παντός ἄλλου νὰ ῥίψῃ τὰς ῥίνας τῶν ἡθοποιῶν, αἵτινες ὑπεκρίθησαν τὰς εἰσόδους.

Ἐσυχασθήκαμε τὸν Ἀνακρέοντα ὅστις ἐσίμωσεν εἰς τοιαύτας σιμὰς ῥίνας.

Ἄλλ' ἐκείνη ἡ μύτη τοῦ Πετρίδου, ὁ καθομαλιάς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς ἀκόμη ἐντύετο εἰς τὸ καμαρίνι του.

Τί μυτοσιδηρόδρομος !

Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ ἀποθανόντος υἱοῦ τοῦ ἐνδόξου Ναυάρχου Κανάρη :

Ὅτε ἦν βουλευτὴς τὸ 1868 ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα διὰ νὰ ἐμιλήσῃ, τὸν παρεκλούθησε δὲ καὶ τὸ κυνάριον τοῦ τοιοῦτον ὑπερηγάπα καὶ ὠνόμαζεν Ἀνώνυμον.

Ἐκάθησε δὲ ἀκριβῶς παρὰ τὸ ποτήριον ὕδατος τοῦ ῥήτορος.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

Ζητεῖται ὁ Μαρκήσιος ! Τί γίνεται ὁ Μαρκήσιος Μωρυγὺ !

Ὁ Μαρκήσιος εἶναι Παρισῖνος. Ἐρχεται δὲ τότε μόνον εἰς τὸ Βασιναῖον, ὁσάκις—λέγουσιν αἱ κακαὶ γλώσσαι—ἔχει ἀνάγκην χορημάτων, τὰ ὅποια δανεῖζεται ἀπὸ τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μὼρ, ὅστις ἔχει ἄπειρον πρὸς αὐτὸν ἐμιστοσύνην.

Ὁ Μαρκήσιος κατῴκει, ὡς εἶδομεν, ἐν διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος στενῆς τινος ὁδοῦ, ἣτις διέσχιζεν ἐκείνην τοῦ Ἀγ. Μαρτίνου καὶ προχωροῦσα ἔφθανεν εἰς τὴν λεωφόρον Σεβαστουπόλεως, ἐνῶ ἡ πορεία αὐτῆς ὑπὸ ἄλλο πάντοτε ὄνομα ἔφθανε μέχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγ. Διονυσίου, διατέμνουσα οὕτω τὰς τρεῖς παραλλήλους ταύτας ὁδούς.

Ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν ξενοδόχον τοῦ ὁ Μαρκήσιος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος, τὸ ὅποιον ἐπεβαρύνετο εἰς τὰ βιβλία τῆς μὲ τριῶν μηνῶν ἐνοίκια καὶ προγεύματα, μὲ τὰ πλυστικά, τὰ ἔξοδα τοῦ φωτισμοῦ καὶ ἐξήκοντα κάνιστρα ζύλα διὰ τὴν θερμάστραν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο ὑπάλληλος—τοῦτο ἔλεγεν ὁ Μαρκήσιος Μωρυγὺ, διστείνετο δὲ ὅτι τῷ καθυστεροῦνται μισθοὶ δύο μηνῶν καὶ συγχρόνως ὅτι ἔλπιζεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ κληρονομήσῃ ἀνώνυμὸν τινα θεῖον

τοῦ. Ὅτι ἐδανείζετο ἀπὸ τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μὼρ ὁ Μαρκήσιος δὲν τὰ εἶδιδε ποτὲ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, τὰ ἐφύλαττε δι' ἐαυτὸν, δηλαδὴ διὰ τὸ ἀπόγευμα καὶ τὰς νύκτας, ὅτε ἦτο ὁ Μαρκήσιος, διότι μέχρι τῆς μεσημβρίας ἦτο ὑπάλληλος.

Ἄλλ' ἡ ξενοδόχος, ἣτις δὲν ἠδύνατο νὰ περιμένῃ τὸν θάνατον τῆς θείας τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ νὰ πληρωθῇ ἐπεσκέπτετο καθ' ἐκάστην πρωΐαν τὸν Μαρκήσιον—τὸν Ἀλέξανδρον ἤθελα νὰ εἶπω—καὶ ἐζήτει τὸ ἐνοίκιον καὶ ἄλλα ἐφευρόμενα.

— Ἀ ! νὰ σὰς εἶπῶ κ. Ἀλέξανδρε ... Ἐγὼ δὲν ἐνοικιάζω τὸ σπῆτί μου διὰ τίποτε—ἔλεγε—ἀρκετὰ ὅτι σὰς περιέμενα τόσον καιρόν.

— Ὅλίγας ἡμέρας ἀκόμη, πέντε ... τρεῖς, κυρία Βερνών, καὶ θὰ πληρωθῇτε μέχρις ὁλοῦ. Καθίσατε παρακαλῶ.

Καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα, ἐφάνη ἡ ὑπρέτρια.—Μαρία—αἶψαν φάλην Μαλάγα. Καὶ ἀνοίξας τὸ ἀρμαρίον του, τὸ ὅποιον ἦτο καὶ ὁ καθρέπτης του συγχρόνως, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του διάφορα γλυκύσματα, δίπτυρα καὶ ὀπώρας ζαχαρωμένας.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἐκοῦσα ἀκούσα ἔδωκεν εἰς τὴν Μαρίαν τὰ κλειδιά καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν αὐτὴ μὲ τὴν φιάλην τοῦ ὠραίου οἴνου τῆς Μαλάγας.

Οἱ βουλευταὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν. Καὶ αὐτός :
— Μὴ ταράττεσθε, τοὺς λέγει, ἐνόμισεν ὅτι εἰς κυνο-
βόλιον πρέπει νὰ ἔχη τὸ μέρος του καὶ ὁ Ἀνώνυμος.

Ὁ κ. Πεταλᾶς ὁ ἐκδότης Καζαρίου τοῦ Μαγειρικοῦ
εἰς τὴν ἀγγελίαν του προκηρύττει ὅτι αἱ γαστῆρ εἶναι ἡ
ρίζα πάσης ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ.
Τί ; Δὲν ἔχει ὑπογαστρίον ;

ΤΑ ΠΑΙΡΝΕΙ.

ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΑΙΣ ἡ Ἑλλὰς ἀκόμῃ ἂν βασιτάξῃ
Τὰ παίρνει, δίχως αἱμᾶ της σταλαγματιὰ νὰ στάξῃ,
γιατί καὶ ὡς πολέμαρχο ἂν δὲν τὴν στεφανώσουν
γιὰ TANNER ἂν τὴν πάρουνε πάλι θὰ τῆς τὰ δώσουν.

De Kock

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Ἱατρός Χ. διώρισεν εἰς τὸν πελάτην του Π. χρῆσιν
τακτικὴν οἴνου ὡς δυναμωτικοῦ.
Μίαν πρωτὴν ὁ ἄσθενής πρὸς τὸν ἱατρὸν του :
— Γιατρέ μου ὅλο πίνω, πίνω καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ
σταθῶ σ' τὰ πόδια.

Πλακιώτης βλέπων μαύρην ἐκίνει τοὺς δακτύλους λέγων :
— Ἄ ! τὸ παραβάζει τὸ ἄσπράδι !

Ἡ δέσποινα *** διηλοῦσα περὶ ναυαγίων ἐπιχειρήσεων
ἔλεγε :
— Τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Γρυπάρη πιστεύω νὰ βυθίζεται
περίφημα εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Σπαρτιάτην ἐπίστρατον χωρικὸν παρηκολούθει ἡ μνη-
τή του μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ Καλαμών· ὅταν ἀπεχω-
ρίσθησαν, αὐτὸς ἔκλαιε.
Ἐξηγούμενος ἔλεγε :
— Δὲν κλαίω αὐτήν, κλαίω τὰ δυὸ μου βώδια τοῦ τ'
ἄφησα ἔρημα.

Νεοσύλλεκτος εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ὀνοματοκαταλόγου
ὕπὸ τοῦ Λογίου ἀπῆντα ἐπιμόνω :
— Παρό.
Ὁ Λογίας τὸν διόρθωνε : παρών.
Αὐτὸς ἐξηκολούθει : Παρό.
Ἐπὶ τέλους ὁ Λογίας τοῦ φωνάζει : νῦ.
Ὁ νεοσύλλεκτος ἀπαντᾷ :
— Νῦ, κύριε λογία.

Συνδαιτυμὼν φίλοινοσ πληροὶ πάντοτε τὸ κύπελλον του
τεχδὸν ἄχρι στεφάνης. Ἀφίνει κενὸν μόλις δι' ἐν φίλημα.
Ὁ γείτων του, μετριώτατος οἰνοπότης, τοῦ λέγει :
— Μὰ πῶς βάζεις τόσο πολὺ κρασί σ' τὸ ποτήρι σου ;
— Διότι βάζω λίγο νερό.

Περὶ τόπου πάσχοντος φοδερὰν ἔλλειψιν γυναικῶν γρά-
ρει εἰς φίλος μας :
« Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες, διότι βλέπω
μικρὰ παιδιὰ, ἐκτός ἐὰν τὰ κλωσσοῦν εἰς φούρνους. »

— Κυρία Βερνῶν — εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀνοίγων τὴν
φιάλην καὶ πληρῶν τὰ ποτήρια — δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῇτε
διόλου· θὰ πληρωθῇτε σὰς λέγω μέχρι λεπτοῦ.

— Ναί· ἀλλὰ διὰ νὰ ἤμεθα φίλοι πρέπει νὰ μοι δώσητε
κάτι τι τοῦλάχιστον, ἑκατὸν πενήντα φράγκα . . .

— Τόσα μόνον! ᾄ ! Κυρία Βερνῶν, ἂν μοι τὸ ἐλέγατε,
θὰ σας εἶχον πρὸ πολλοῦ εὐκολύνει. Πενήντα φράγκα . . .
δέχεσθε ἀπέναντι ;

Ἡ Κυρία Βερνῶν ἐπίστευε καὶ δὲν ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι
ἤκουσε. Συνειθισμένη νὰ καταβαίνει ἀπρακτος καὶ μὲ κε-
νὰς τὰς χεῖρας, ἤρχισε νὰ ἀπορῇ καὶ νὰ παραξενεύηται ὅτι
τὴν φερὰν ταύτην θὰ κατέλθῃ μὲ πενήντηντα φράγκα.
Ἄλλ' ὁ Μαρκήσιος εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν προτεραίαν τὸν
Κόμητα τοῦ Σαιν-Μὼρ καὶ ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ διὰ τί ἡ
δύνατο ὁ Ἀλέξανδρος νὰ δώσῃ ἀπέναντι πενήντηντα φράγ-
κα. Ἐξήγαγε λοιπὸν ἐκ τοῦ κόλπου ὥραϊον ἐκ ῥωσικοῦ
δέρματος χαρτοφυλάκιον καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν ξενοδόχον
τοῦ ὥραϊον χαρτονόμισμα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κυρίας Βερνῶν ἐσπινθηροβόλησαν ὑπὸ
χαρᾶς καὶ λαμβάνουσα τὸ χαρτονόμισμα τὸ ἔθεσεν ἐντὸς
τοῦ ἰδικοῦ της βαλαντίου.

— Τοῦλάχιστον αὐτὰ εἶναι καὶ τι — εἶπεν εὐχαριστοῦ-
σα τὸν πελάτην της — καὶ ὅταν εὐκολυνθῇτε . . .

— Ὡς ἔχετε τὸ ὑπόλοιπον ! — Εἰς ὑγείαν σας λοιπὸν —
εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ὑψῶν τὸ ποτήριόν του πλήρες. — Εἰς
ὑγείαν σας κ. Ἀλέξανδρε — εἶπεν ἡ ξενοδόχος καὶ μετ' ὀ-
λίγον ἐνθουσιασθεῖσα ἐκάλεσε τὴν Μαρίαν νὰ φέρῃ καὶ ἐτέ-
ραν φιάλην Μαλάγα. Ὅτι καὶ ἡ φιάλη αὕτη ἐμελλε νὰ
περάσῃ εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου εἶναι πε-
ριττὸν νὰ τὸ εἴπωμεν. Ἄλλως τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώ-
ριζε κάλλιστα τὴν κ. Βερνῶν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἀνα-
βάλῃ ἐς ἄλλοτε τὸ φιλοδώρημά της, αὕτη δὲ ἐπιδεικνύουσα
ζῆλον ἀμέσως ἐκάλεσε τὴν Μαρίαν νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, διότι
ὁ καθρέπτης τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου δὲν ἦτο καθαρισμένος καὶ
διότι ἄφινε πολλὴν στάκτην εἰς τὴν ἐστίαν.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.